

VECKANS BERÄTTELSE

Den oskyldigaste.

Av Binet-Vaimier.

— Du! Du, min man! har Men er röst lät så upprörd i du gjort det? Har du stulit? telefon... Vad kan jag göra

— Inte stulit... jag har lå-för er?

nat.... — Jag vet icke... jag är så

— Ja men av den kassa som förvirrad... Hr. Lombard, anförtrötts dig! Det är ju att kommer ni ihåg den middag, stjäla!

— Är det allt vad du har ket om ert arbete.... och po- att säga mig? Och du säger esin i det?

att du älskar mig! — Middag.... Poesi....

— Jag älskar dig! Kan du Jag förstår inte ett ord.

säga annat? Har du haft nå- — Jo, jo!... Kommer ni got att förebrå mig de två år inte ihåg... för ett år sedan? vi varit gifta?

— Nej, nej, det säger jag lens personal....

ju inte heller.... — Ni sade att ni ville sörja för min mams framtid....

— Och ändå har du alltid försummat mig! Är jag då inte vacker....

— Ja, den har han ju för- stört nu!

— Seså! Jag kommer här — Ni.... ni gjorde också och ber dig om ett råd, och mig en kur....

så ställer du till en scen. — Vad gjorde jag? Det är omöjligt! Det gör jag aldrig.

— Ett råd? Du måste åter- Jag tyckte säkerligen att ni ställa pengarna!

— Ja, det är nog lätt att sä- var söt.... med edra barna- ga. Om William Lombard ögon och ert oskyldiga väsen, kommit till Paris för en må- Men....

nad sedan skulle jag haft — Jo, jo, ni gjorde mig er pengarna. Och om han vän- kur! Och ni sade, att om min tat bara en månad till skulle man var förnuftig....

jag nog ha ordnat för mig, det — Det är han inte. Han spe- ar säkert! Men just idag!... lar på börsen....

Ja, du ser på mig! Men var- — Jag.... jag blev så be- för har jag då gjort det? E- tagen i er. Det var något så medman jag ville ställa det bra betagande i det ni berättade för dig! Om jag har försum- om de stora affärerna.... och mat dig är det blott därför att makten.... jag var icke mig jag haft så många bekymmer, själv den kvällen.... och... — Är det då för min skull om ni hade velat....

du har gjort det? — Å! Nu förstår jag er!

— Ja, endast och allenast Herr, Gud! Ni lilla oskyldiga för din skull. Då William dumbom! Det är därför ni Lombard anförtrötts mig fi-har sminkat er och fått för hialen i Paris hade jag aldrig mycket rött på edra läppar, spelat på börsen. Kommer du Varför gömmer ni nu ert an- ihåg ännu i fjol, hur belåten sikte?

han var med mig och hur han — Å.... hr. Lombard... berömde mig... vid middagen, hav medlidande med mig! da du flirtade med honom? — Det har jag, mitt lilla

— Flirtade jag med ho-dumma barn. Hade ni tänkt nom?! Jag visade honom ju er det liksom i romanerna? bara vanlig vänlighet, eme-Den olyckliga hustrun, som dan din framtid berodde på säljer sig åt den grymme pen- honom.

— Ja visst! Nej, han slu-man? Er man har missbrukat kade dig med ögonen! Du kan mitt förtroende, och nu är ni tro det roade mig icke. här! Är det han som har skie-

— Ja men Fred! Käraste kat er?

Fred! Det vet jag alls ingen- — Nej, nej....!

ting om. — Men han visste att ni

— Inte det?... Och vad gick hit?

skall jag nu göra? 35.000 franc — Nej, jag svar vid allt som hittar man inte på två tim-är heligt!

mar! Och när jag tänker på — Gott, jag tror er, ni ser att han är 20 gånger millio-ärlig ut.

när och det icke betyder det — Låt mig gå, hr. Lom- ringaste för honom.... bard....

— Å, min vän, jag skulle — Nej, nu skall ni stanna, så gärna hjälpa dig! Skall jag — Å, ni får inte tvinga gå till honom.... och be ho- mig....

nom.... — Det skall jag inte heller.

— Och bjuda ut dig själv, Sätt er här, ge mig er hand vasa? För 35.000 franc? Nej och se mig i ögonen. Se nu, du undervärderar mig, min det jag är har jag blivit ge- nom mitt eget arbete. Ni på-

— Ja men... kunde du då minde mig om att jag talat inte be Charlier hjälpa dig, om de stora affärernas poesi.

— Jo! Du säger något! Ja, det är det enda jag har Charlier! Det skall jag försö-förstått. Jag är nu 59 år. Jag ka.

— Men Fred, tänker du gå hustru. Jag har tre söner och två döttrar, och jag älskar dem. Jag är morfar och jag min fru!

— Hr. Lombard det är såler har er man sagt er, att en vänligt av er att vilja ta medman, som kunnat förtjäna 20 mig, jag vet ju hur upptagen miljoner, måste vara en sko- ni är....

— Ja, jag har mycket brätt hård av den kampen, mer rådet.

man behöver icke bli en sko- jare. Det skall jag bevisa er.

— Å, hr Lombard, han tar livet av sig.

— Nej, det gör han icke, så Forts. å sid. 13.

Besvärande indicier mot Adalsledarna, som dock neka.

Forts. från sid. 1.

ansiktet. Tre arbetsvilliga, arbetarna Wikström, Petters- son och Berg, redogöra i rap- porten för den misshandel de undergått. Två av dem hade slagits medvetlösa. Efteråt hade samtliga med rep under armarna hissats upp i riggen. En av dem har igenkännt Sjö- din som en av de aggressivaste. En kranmaskinist Nordbeck, som överfallits av Sjödin, ha- de värt sig med en hake.

I fortsättningen av rappor- ten berättas hur demonstran- terna under det de arbetsvilli- ga hissats, hojtat och skrikit medan hornmusiken spelat In- ternationalen. En bogserbåt låg strax utanför, men befäl- havaren vågade ej gå i land och bringa hjälp av fruktan för att båten skulle sankas. Svåra hotelser utslungades: "Vanta era djävlar, i morgon skall vi ta både er och militä- ren". "I morgon ska vi göra rent hus i Lunde" o. s. v. Sjö- din, som under angreppet själv fått ett slag över armen så att han måste söka läkare, hade därvid utan vidare gått in till doktorn yttrande: "de djävlarerna kan gärna vän- ta". I en tilläggsrapport från kriminalpolisen i Stockholm, som också hört en del arbets- villiga, anføres att ett flertal igenkännt Forsman och Sjödin som de verksammaste vid up- träderna.

Polisen stod måttlös — landsfogden knuffades un- dan av Nordström!

Tillträde till det inhägnade området hade beretts genom att lyfta av en grind. Väl inne hade man börjat med stenast- ning, varefter en mängd strömmat över på Milos "för att tala med brytarna". Polis- männen hade ej kunnat hind- ra demonstranterna från att tränga ombord. Den vilt fram- stormande massan var redan framme vid ångaren när lands- fogde Pahlman anlände.

Då landsfogden sett, att en av de arbetsvilliga hissats upp ur lastrummet hade han själv gått ombord, men hindrats av den kompakta folkmassan att tränga sig fram. Han hade då gjort en framställning till be- fälhavaren på Milos att med de ombordvarande slangarna begjuta folkmassan med vat- ten, men denne hade svarat att detta redan var för sent. Yt- terligare två arbetsvilliga ha- de under tiden hissats upp ur lastrummet, och när därtill två arbetsvilliga slagits sans- lösa, hade han omedelbart per telefon tillkallat läkarehjälp. Fyra arbetsvilliga hade sam- tidigt förts över landgången ned till kajen. Landsfogden hade sökt tilltala en arbetsvil- lig, men häryd hade Axel Nordström rusat fram och knuffat undan landsfogden samt med tillhjälp av demon- stranterna fört den arbetsvil- lige in i folkmassan. Någon möjlighet för polisstyrkan att befria de arbetsvilliga fanns ej. Landsfogden begärde där- för hos länsstyrelsen militär- hjälp och fridlysning av om- rådet.

De tilltalade blygt tillba- kadragna ifråga om sin roll i uppträderna.

Ett par polismän hade sett Sjödin kasta av sig kavajen men utan att närmare följa hans förhållanden. Axel Nordström hade av en polis- man uppmanats att söka lug- na folkmassan, men svarat: "Det kan jag inte" — stäm- ningen var alltför upphetsad. Han hade dock därefter iakt- tagits hejda demonstranterna, sedan en arbetsvillig slagits sanslös. "Han är nog miss- handlad, rör honom icke." Självt har Nordström förnekat att han varit ledare för upp- träderna och att han skulle ha uppmanat till våld. Han säger sig ej ens ha lett demonstra- tionen till Sandviken. Han förmodade att det kommuni- stiska partiet ordnat demon- strationen! Sjödin anser sig också oskyldig till allt. Han hade endast varit åskådare och gått ner i lastrummet av ren nyfikenhet och därvid bli- vit "lömskt överfallen" och slagen över armen med en massakrok. Gusten Forsman slutligen förnekar t. o. m. att han varit ombord på Milos — han hade bara deltagit i mar- schen till Sandviken.

Ansvaryrkande för upp- lopp och misshandel — intet processuppskov.

Sedan de häktade levnads- omständigheter genomgåts — varvid det bl. a. framgick att Nordström det senaste året levt på bidrag från Sveriges kommunistiska parti "för bedrivande av partipropagan- da" — gjorde åkl. följande preliminära ansvaryrkanden: På Sjödin yrkades ansvar för deltagande i upplopp en- ligt 10 kap. 13 par. 2 stycken strafflagen, för misshandel enligt 14 kap. 12 par. jämfört med 15 kap. 22 par. 1 stycket samma lag. Detta senare lag- rum stadgar om brott mot an- rans frihet. Mot Nordström anfördes ansvar för anföran- deskap, ev. deltagande i upp- lopp enligt samma lagrum som för Sjödin. Mot Forsman yr- kade åklagaren även ansvar enligt de lagrum som åberop- ats mot Axel Nordström men ville tillvidare ej precisera yrkandena förrän tillräckliga vittnesmål framkommit.

Landsfogden företedde ä- ven fullmakter från arbetsvil- liga, som misshandlats. Fyra av dessa yrkade ansvar på Nordström för misshandel, en yrkade 500 kr. i ersättning för sveda och värk och två, som ej kända igen dem som förövat misshandeln mot dem, ansvar på dem, som under rannsak- ningen kunde komma att fällas till ansvar härför.

Redaktör Engerantz hem- ställde att målet mot Nord- ström och Forsman måtte för- klaras vilande i avvaktan på Adalskommissionens utred- ning och adv. Altberg hem- ställde detsamma beträffande Sjödin. "En god samhällsanda kräver, att detta krav bifalles", yttrade advokaten, men lands- fogden inföll torrt: "Gällande lag kräver att rannsakingen fullföljes". Rätten avskog ock- så försvarsadvokatens fram- ställning.

Sjödin så intresserad av Milos att han glömde titta på uppträdet!

Den förste, som förhö de li.

var Sjödin, vilken uppgav att han lockats till platsen av hornmusiken från demonstra- tionståget. Det anförande, som före stormningen av Mi- los hållits av någon hade han ej hört på — Sjödin är poli- tiskt indifferent, se, inföll försvarsadvokaten. Eftersom han höll sig i kön kunde han ej heller se hur det gick till, då grinden lyftes av — när de andra började springa mot ångaren sprang Sjödin med av pur intresse. Han begav sig upp på akterdäck och gick ner i ett lastrum för att se hur man hade det.

— Ni var alltså icke där förut frågade domaren, och kastade inte heller sten?

— Nej, svarade Sjödin, och jag såg heller ingen annan kasta.

Han hade ej sett någon misshandlas, men observerat att en person hishats upp ur ett lastrum. Vilka som gjort det hade han emellertid ej iakttagit, han hade bara sett att man ställt fyra "brytare" framför demonstrationståget. Två hade varit blodiga i an- siktet. Självt hade Sjödin över- fallits och fått ett slag i hu- vudet, uppgav han, och när han vände sig om fick han ett så våldsamt slag med en mas- sahake över armen att han måste uppsöka läkare. Han hade således icke kunnat göra något om han också haft lust därtill och förnekade energiskt att han tagit någon som helst del i misshandeln eller bort- förandet av de arbetsvilliga.

"Nordströms parti vill ej med fysiskt våld terrori- sera arbetsvilliga."

Härefter hördes Axel Nord- ström, som bestämt fransade sig allt ledarskap och överhu- vudet taget ej sett mera än Sjö- din. Hans berättelse överen- stämde i stora drag med vad han uppgivit under polisför- höret och han förnekade be- stämt att han uppmanat till våldsamheter. Red. Engerantz insköt att det politiska parti, Nordström tillhör, icke med sitt program avser att miss- handla eller med fysiskt våld terrorisera arbetsvilliga. De- monstrationen till Sandviken hade endast utgjort en på- tryckning mot de arbetsvilliga för att de skulle lämna arbe- tet.

Forsman, som hördes sist, hade ännu mindre att berätta och förnekade all delaktighet i misshandeln ombord på Milos. Landsfogden förklarade att han senare skulle framlägga bevisning rörande samtliga tre häktade.

Ny rannsaking senare i juli, yrkandet om frigiv- ning avskogs av rätten.

De häktades försvarsadvoka- ter anhöllo om de häktades försättning på fri fot, ett yr- kande, som emellertid lands- fogde Ros satte sig emot un- der framhållande av, att det- ta skulle betydligt försvara utredningen. Landsfogden an- höll om uppskov till senast i juli.

Dedaktör Engerantz fram- höll, att därest rätten mot för- modan skulle besluta om de häktades kvarhållande, så borde uppskovet sättas till en- dast en vecka.

Efter enskild överläggning beslöt rätten att de häktade skulle kvarbli och utsatte målet att åter förekomma i ju-